למה להשלות את עצמנו? יש רק איש אחד המתאים מבחינת סגולותיו והופעתו לייצג את ישראל בקונגו: המיואש, מלך הפלאפל. (הוא גם יביא למדינה החדשה את ההישג העיקרי של התרבות הישראלית).

המיואש

מרדכי לויט,
תל־אביב

אני מציע את מרדכי סביב, הפרי הניע הזמן ל־ניים אנשים כאלה לישרות הדיפלומאטי, במקום לבבות שאין לבני עדות המזרח בישראלים.

ראובן אשכנזי,
רחובות

קואליציה נגד מפא"י

הגיעה השעה להקמת הקואליציה האנטי־מפא"יית והדמוקרטית מפלגת־השחיץ מן השלטון.

אם שותפות הקואליציה מעוניינות בהמ־שך קיומן אחרי 1963, הן חייבות כבר היום לפרק את השותפות הבזויה, שאינה כלל שותפות אמת, אחרי שמפא"י קנתה את פועלי אגודת ישראל ועתידה לקנות בקרוב גם את ששת חברי הכנסת החסרים לה לשלטונה המוחלט. רוב מוחלט זה יביא לישראל את שיטת הבחירות ולמחסת־אחים ישראלית, שתעלה על כל מלחמת־אחים שידעה ההיסטוריה העולמית.

כדי למנוע מלחמת־אחים זו, ואולי אף את מחיקתה של מדינת ישראל מעל מפת העולם, נשארת רק דרך אחת בלבד — קואליציה אנטי־מפא"יית, לנסיון בן שלוש שנים, עד לבחירת הכנסת החמישית.

לקואליציה זו יהיו 62 קולות, נגד 55 נציגי מפא"י, הערבים ופועלי אגודת־יש־ראל. בלי לקחת בחשבון את שלושת נציגי טק"י.

אברהם מזרחי, בית־ליד

מאמרו של אורי אבנרי „אל המיתרס!" (העולם הזה 1192) היה בעצמו אותה תרועת־הצוצרה שהוא קיווה לה. זה היה המאמר המלהיב ביותר שפורסם אי־פעם בהע לם הזה. הוא מוכיח כי העולם הזה העתון הלו־חם. הנועז והחופשי ביותר במדינה.

... אם מאמר זה לא הביא קיצונים־חיצוניים של עסקנים כל המפלגות, לשם הקמת איחוד האומי נגד מזימות מפא"י, הרי זה מוכיח כי מנהיגי המפלגות כבר רקובים במידה בזאת שאין להם תקנה.

ישראל אוחיון, רמלה

ניתן למצוא קשר מאלף בין מאמר העו־רך על הבחירות האזוריות לבין מאמרו על „צבאו של האמלט" באותו גליון. בעוד ש־בראשון יכול הקורא למצוא מה יקרה ב־מדינה אם תבוטל שיטת הבחירות היחסיות, הרי בשני ניתן לראות בבירור מה קרה בשניתן למפלגה על־ידי העם, באופן חוקי, הכוח הדרוש להנהיג משטר דיקטאטורי.

יצחק גוזית, סברייה

בת הרב

שוב לא ביישתם את הפירסה והבאתם תמונות פנטסטיות עשם של הרבנית בבגדים ובפעם הי־שניה את טכס ה־חתונה עצמו (העולם הזה 1192). אולם לצערי גם שוב הו־בחתם בשרון לטפל בחצ־ בחצ' ולזנוח את ה־עיקר.

לכל מי שיש לו עיניים ברור כי ה־עיקר בתמונות אלה אינו הזוג החצי־צעיר, אלא הנערה העומדת ליד הכלה. היא בומבה. מה העתבם? מי היא?

בת־הרב

יוסי כרמון,
נהריה

(א) חיובית. (ב) בתו הבכורה של הרב אבו־חצירה.

רצח בשמיים

לא יכולתי לעצור את עצמי מלכתוב על פרשת מטוסי־הסילון (העולם הזה 1193), כי הייתי קרובה מאוד לפרשות אלה. זה ממש יותר גרוע מאסון, פשוט אינני יודעת איך לקרוא לכך.

הראשון — המיים יוסי אהרוני — היה אתי יחד באותה יחידה בחיל־האוויר, ואני מכירה את אשתו וילדתו. זה ממש קורע לי את הלב, כשאני עוברת ברחוב ומבטי נח־קל בה. כשקרה האסון לפני שנה, לא יכולתי לנחמה כלל. הילדה היא כל־כך חמודה, וחבל שכאשר תגדל תראה שלכל הילדים יש אבות ולה אין. הילדה שלי היא בנילה.

השני — אמנון כרובי, הקורבי של ה־שבוע האחרון — היה המפקד שלי במשך שנה. בחור אמיץ כזה עוד לא ראיתי. בתור מפקד הוא לא היה צריך תמיד לטוס עבור ענייניים שסגנו יכול היה לסד־רם, אבל תמיד הוא רצה לטוס. אני עוד זוכרת היום (זה היה לפני שש שנים) בשהוא נכנס לדירתו, ואנו החיילים שרנו־נו לו בסידור הדירה, כשם שהוא עזר לנו. הוא לא היה מפקד כזה שלא רצה להתחבר אל החיילים הפשוטים — אלא ההיפך, תמיד שאל אם יש להם בעיות וכו'.

כשאך ראיתי את ההודעה בעתון שנפל מטוס־ריסוס, כבר ניקרה במוחי המחשבה — אולי־אולי זה טיס שאני מכירה, ובש־קראתי הלאה נודעה לי האמת האיומה.

זוה שמספרת אשתו של כרובי — רחל — הוא נכון בהחלט, כי החברה ממש כופה על הטייסים את העבודה.

אני שואלת מעל דפי העולם היה: מתי יגיע הקץ לזה? אם הם היו נופלים לכל הפחות בקרב על המולדת — טייסים כאלה! — זה היה לפחות כבוד למדינה ולמשפחה, ולא בעד משכורת עלובה.

הניעה העת שהדבר יעלה לדיון בכנסת, ותקום ועדה ציבורית לצורך דיונים על כך!

צפורה ציילסקי, תל־אביב

העולם הזה מצטרף לדרישת הקוראה ציילסקי, הידועה לאנשי חיל־האוויר כ־ציילסקי, הידועה בחיל־האוויר כ„ציפה ה־בלונדינית", עתה עקרת־בית ואם לילדה.

האנטי־כהן

מה אתם רוצים מחיי? שמי שלמה כהן. אני גר בתל־אביב, אבל מעולם לא כתבתי לכם מכתב. אז מה אתם מפרסמים כל שבוע מכתב של שלמה כהן, עם דיעות אידי־אוטיות. כל חברי צוחקים ממני, וחברתי מאיימת עלי לעזוב אותי אם יתפרסם עוד מכתב אחד שלי. אז נא להצהיר כי לא אני כתבתי את המכתבים ההם. דעתי הפרטית: כל השלמה כהנים מטומטמים.

שלמה כהן, תל־אביב

דוגמת הפארדוכס הקלאסי: „כריתי אחד אמר שכל הכריתים שקרנים."

ריגוד ב־10 ל"י

שעה קלה אחרי שקראתי את הסיפור על המדען־המרגל קורט סימה (העולם הזה 1192) התבוננתי בשטר־כסף חדש של 10 לירות

סימה

והופתעתי. באותו שטר יש ציור של מדען, במעבדתו, שפניו דומות להפליא לפניו של סימה. האם שימש הוא כמודל לציור?

חיים ליבר, חיפה

אולי. הגראפיקאי שמיר, שהכין את ציור השטר על פי תצלומים, סירב השבוע בהח־לט להשיב לשאלות כתב **העולם הזה** בנדון.

„אל על" — „אל ממה"

אווירה עכורה. מתלך אדם עצוב בקריה הומיה. עם כאב איום. שום רופא לא יעזור. לפעמים מתעורר בך הרצון לקום ולזעוק. לפרוק מעליך ... משום מה אתה חונק.

צעיר אני, בקרוב 24. בחיפה העיר נולד־תי. את צה"ל סיימתי. את אות־הנכה „לצע־רי" לא קיבלתי. מחצית השנה מחוסר־עבודה הייתי, וכעת במקום־עבודה המתדרדרתי נקברתי. על ירידה עדיין לא חשבתי. מסגר מקצועי. עובד אני קשה, מזוע. מוציא אני את הנשמה. למען 200 ל"י עלובות ... האפשר להיבנות מזה ... להינשא ... להי־קים בית ... לקיים משפחה.

בילדותי הייתי מסתכל ביראה בפני גדו־לי האומה. בפני הוכמתם כי רבה. הייתי מתפעל ממבצעיהם ... עברו שנים ביני־תיים ... פותח אני לדונמה את העתון. מלא אני בשאט־נפש לקרקס הדתי. מוכו־צים המויות ומושגים: אבור־רביע־מינין. דואר־ממפא"י־שינוי שיטת הבחירות־חרם־טוב־ראנו ובה־ל־בחירת הרב הראשי.

„אל־על". אין פלא שאלוף בן־ארצי הו־ריד את צי האוויר שלנו „אל ממה" (העולם הזה 1191). קראתי ראיון עמו באחד ה־עתונים. כיצד יכול מנהל חברה, אדם הגיוני־כביכול, להשוות טיים בצי־הסוחר ל־טיים המשרת בצה"ל? זוהי צרות־מוחין. מדוע אין מר בן־ארצי משווה את משכו־רותיהם ותנאיהם של השובתים לאותם ה־משכורות והתנאים של טייסים בחברות זרות?

„אל־על" יוצאת לשוק ציי האוויר של העולם. באותם אמצעי־פירסומת ככל שאר החברות. היא מבטיחה לנוסעים את אותם התנאים כשל חברות עשירות ממנה בעולם. לכן דורשים העובדים אותם תנאים כשל עובדים אחרים מאותו מיקצוע. מר בן־ארצי — התעורר! עברה זמנה של הציונות.

יש לי הרגשה שכל כתיבתי מיותרת. אצלנו אפשר לכתוב ולדבר, אבל לך, בפרט, או אפילו כנוח, לא יכולה ולא תהיה השפעה על מעט מהנושאים שהזכרתי. כל שיטות הניהול וחוקי סידור־העניינים נתונים בידי נוף אנשים שמחליטים ממד האזרח, מתגי־בות האדם הקטן, מכאבו.

ג. ראובן, טבעון

תמיכתכם בעלוקות הנקראות צוות־אוויר — מעניינת.

מאיר דביר, ירושלים

גמר הסימפוניה

בכתבה „הבלתי מושלמת של שוברט" (העולם הזה 1191) מתקבל רושם מוטעה.

מרגוזים כבר

הנכון הוא כי הגב' מימי מרגוזים זכתה במקום הראשון, דהיינו בתואר „הדוגמנית המושלמת לשנת 1960 והדוגמנית הפוטוגניה ביותר לשנת 1960", והגב' בסי כבר זכתה במקום השני. בהנרלה שנערכה, זכתה הגב' מרגוזים להשתלטות בבית האופנה של גוננהיים, והגב' בכר — בבית־האופנה של שוברט.

יהודה אבני, מארגן התחרות, תל־אביב

ז'בוטינסקי זדור האספרסו

הרשו נא לי להביע את רגשותי כקורא חדש, נער בן 14 וחצי, שאינו מבין כלום בפוליטיקה. אני רוצה לפנות אל הציבור: אז מה רוצים מהנוער הישראלי?

שילמד מדרכי הממשלה? שנם הוא — הנוער הישראלי — ישתמש במכונית נדוד כמו ז'בוטינסקי (העולם הזה 1192) בכלי־שרת, כסחורה, 20 שנה אחרי מות אותו מכונית?

מדוע אתם שותקים? מדוע אתם מתעלמים? מדוע אתם רוצים שהנוער יהיה בסדר, בשעה שאתם בעצמכם לא בסדר?

אם מדינת ישראל היא ארץ דמוקראטית, אם במדינת ישראל יכול בינ'ר להשתמש במכונית מת כחפץ שאין צורך בו, כפחיון למשיכת קולות, והכל יניחו לו כאוות נפ־שו, ויעודדו אותו על־ידי כך — מדוע לנוער הישראלי אסור לצעוק ברחובות? לל־בוש נ'נס? לקרוד רוקנ'רול?

מדוע אסור לו, לנוער הישראלי, לעשות ככל העולה על רוחו, בשעה שמבוגרים ממנו עושים דברים נוראים הרבה יותר ממה שהוא, הנוער, עושה?

כשיהיה באלאנאן קצת פחות במוסדות כמו במוסדות הממשלה, אז גם תהיה פחות בריונות בקרב הנוער.

שבתאי ירושלמי, תל־אביב

יסורי משיח

בהמלצת האחות של בית־ספר תל־חי בתל־אביב, שלחתי השנה את בני, משיח אסינוב, תלמיד כתה ב', לקייטנת־הילדים „נוי־שי ראל", בכפר חב"ד.

כשבאנו ברכבת לכפר־חב"ד, היינו נאלצים לעבת ברגל, עם הילדים, מרחק נדול עד לכפר, משום שאיש לא חיכה לנו ולא היתה כל תחבורה. השארתי בכפר את מיספר הטלפון שלי, כדי שיתקשרו איתי אם יקרה לילד משהו.

לפני שבוע באתי לקחת את בני מהק־טנה. מצאתי אותו עזוב בחדר מלוכלך. במעט חסר נשימה. התברר שהוא חולה עם חום גבוה, ואיש לא ניגש אליו לטפל בו, או לשאול למצבו, במשך 48 שעות. אשילו אוכל לא הוניש לו, מכיוון שלא יכול היה לעבת לחדר־האוכל. כשחיפשתי את המדריכים והמנהלים, לא מצאתי איש מהם במקום.

ברצוני להתריע על יחס בלתי־אנושי זה כלפי ילדים שהוריהם שילמו למישב כספם עבור הטיפול בהם.

פלטיאל אמינוב, תל־אביב

ביגמיה ממשלתית

כאשר עורכי־דין מחטטים בפצעיו המ־אחתיים של חיים יהודה (העולם הזה 1190 ו־1191), הרי זה במקרה הטוב מפני ששולם להם, וזה מיקצועם. אבל מה נטפלתם אתם דווקא אליו? מה חטאו של ח"כ המניע בראשו ובמר־נורלו לחשיפ פתרון של בעיית שתי נשים במקום לנרשה מעל פניו — ב־שעה ששני שרים נשואים ביום לשתי נשים כל אחד?

האם לא ברור כי לא מרוב נחת מניעים לחיפוש פיתרון כזה אחרי שנות נישואים רבות, ובנראה הני־מוקים אינם פשוטים, אם שני הרבנים ה־ראשיים החירו את נישואי שני השרים.

כסיף

בן־מרים, גבעתיים

נוכחתי במשפטו של חיים יהודה, ועל־כי לומר שנועזתי לראות את יחס בית המשפט כלפי הנברת יהודה ופרקליטה, מר צידון־כהן.

האשה האומללה צולעת בצורה חמו־רה. היא דרשה דמי־כלכלה בסכום שני אפשר לה להחזיק עוזרת ליום שלם, דבר העולה לפחות 150 ל"י לחודש, ועור עליה לשלם שכר־דירה ומסים בסך 70 ל"י. עד כה חק־ציב לה בעלה סך של 270 ל"י לחודש, ואילו השופט פסק ש־200 ל"י יהיו די והותר.

גילי כסיף, תל־אביב

גיוס המשורר

אם המשורר הדרוזי סמיח אל־קאסם מסרב להתגייס לצה"ל בטענה שהוא ערבי ושה־דרוזים הם ערבים (העולם הזה 1190) — או הוא שקרן ומאס אלף פעם, שקרן.

הדת הדרוזית היא דת לגמרי נפרדת מזו של הערבים. האם הוא לא יודע שלפעם הדרוזי יש מסורת ותרבות וזרך־חיים אח־רות לגמרי מאשר לערבים?

העדה הדרוזית, הידועה בגבורתה ובאומץ־ליבה, מתביישת באדם המוצא תירוצים להת־חמק מניוס. לכל אדם שאינו מזדהה עם המדינה ועמה, מוטב למדינה לפתוח לו את שעריה, שימצא לו אצל עבד אל־נאצר ארץ זבת חלב ודבש.

אזרח דרוזי, חיפה

קובה והנעלים

בתת הכותרת „שוער שערי הצדק" הופיעה בהעולם הזה (1190) ידיעה על סוחרי־נעליים ברחוב דיזנגוף בתל־אביב, שהיה עד במשפטו של קובה זילברינג ושנעצר אחרי־כך כשוער בית־בושת.

מאחר שגם אני סוחר נעליים ברחוב דיזנ־גוף (מס' 95), ומכיוון שבמשך תקופה מסויימת עבד קובה זילברינג אצלי, ברצו־ני להודיע מעל נבי עתונכם שאין כל קשר ביני ובין אותו איש שאליו מתייחסת הכתבה.

משה הררי, תל־אביב

הקל לעוף!

הטבעת הניתקת
עם פתיחת
סגר הבטחון
הוכחה למקוריות
המיצים הממותקים
של
שמים

לו נשרו השערות!

ולך?

אם יש לך דאגות שער —

פנה למחלקה לטפול שער ב„רובינס קוסמטיקום", ב־הנהלת הביאוקוסמטיקאי אלכס רובין, תל־אביב, רחי פינסקר 2, טל 22128 — חיפה, רחוב הרצל 1.